

Sygn. akt II CSK 730/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. J.
przy uczestnictwie D. J. i K. J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania D. J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 90/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek wnioskodawczyni o zasądzenie zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego od uczestnika D. J..**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sąd Okręgowego w Kaliszu z dnia 17 kwietnia 2014 r. Uczestnik postępowania D. J. wskazał, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące wykładni art. 37 § 1 pkt 3 k.r.o. i art. 55¹ k.c. oraz art. 37 § 1 k.r.o. i że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia tychże przepisów. Nie jest jednak możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonego przepisu prawa i że skarga oparta na naruszeniu tego przepisu jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danego przepisu jest prosta i w związku z tym jego naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne zagadnienie prawne, wobec czego naruszenie przepisu nie może być oczywiste. Ubocznie tylko wskazać także należy, że uczestnik postępowania nie przeprowadził pogłębionego jurydycznego wywodu mającego wskazywać na to, że podniesiona przezeń wątpliwość rzeczywiście stanowi istotne zagadnienie prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Nie wskazał również, na czym ma polegać „oczywistość” zasadności skargi kasacyjnej i nie przedstawił żadnych argumentów wykazujących, że w istocie jego skarga jest oczywiście uzasadniona (por. w

związku z tym postanowienie Sąd Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek o zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie kosztów postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy miał na względzie fakt, że wnioskodawczynie nie dostrzegła tego, iż skarga kasacyjna dotknięta jest wadą powodującą odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, lecz wnioskowała o jej oddalenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, nie publ.).